

Prooi

Lois Blommestein

Prooi

Copyright © 2023 Lois Blommestein

Uitgever Brave New Books

Omslagontwerp: Lois Blommestein

Cover foto: Adobe Stock

Redactie: Patricia Fransen, Renata Dekker

Foto auteur: Lois Blommestein

ISBN Paperback: 9789-464-800-791

ISBN e-book: 9789-464-800-807

Eerste druk

<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>

Instagram: loisblommestein

Twitter: @Loisblom

www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Iedereen heeft een eigen verhaal, de een wat langer dan de ander. Ik had van te voren nooit verwacht dat het mijne zo heftig zou zijn.

De zon verwarmde mijn huid terwijl ik nadacht over de afgelopen periode. Ik wist dat ik het een plek moest geven, maar dat kost tijd. De gesprekken met mijn psycholoog hielpen wel. Volgens haar werden mijn klachten steeds minder, moest ik opgelucht zijn dat het steeds beter met me ging. Kleine stapjes.

Mijn mondhoeken krulden omhoog, terwijl er een briesje door mijn haren ging. Ik kneep mijn ogen dicht, het was misschien wel het fijnste gevoel dat ik in tijden had gehad. Ik hoorde gelach naast me en ik zag dat Sofia hetzelfde deed.

Mijn ouders stonden op een afstandje van mij en Sofia's ouders achter haar. Ze zeiden niets, ze wilden dat we de tijd namen. Ik snoof de geur van de zee op. Het was overweldigend, ik had niet meer durven dromen dat ik deze plek, de geur van de zee, en het wuivende helmgras ooit nog eens zou zien. Ik voelde een brok in mijn keel, er gleed een traan over mijn wang. Ik hield ze niet meer tegen, dat had ik te lang gedaan. Sofia pakte mijn hand vast, gaf me een kneepje.

Sinds mijn ontsnapping waren acht maanden voorbij gegaan. Het was een grote achtbaan van emoties.

Onmacht, flashbacks, talloze keren in de rechtbank en één groot mediacircus. Ik zal het moment ook niet snel vergeten, toen ik mijn ontvoerders moest identificeren. Ik wist dat ze ons niet konden zien, maar het was een benauwend gevoel om te doen, na alles wat ze ons hadden aan gedaan. Jeremy en Brendan zaten vast, ze konden ons niets meer doen. Alleen in onze nachtmerries.

Sofia en ik liepen verder het strand op, richting de zee, wetend dat we gevolgd werden door onze ouders. Ik schopte mijn slippers uit, keek naar Sofia, die met haar voeten het water inliep. Ze had weer die twinkeling in haar ogen. Het koude water raakte mijn teen, waardoor een kleine siddering door mijn lichaam stroomde. Het voelde heerlijk. De zon verwarmde mijn gezicht.

Eindelijk vrij.

1.

Ilana

Heden

'En nu stilstaan!'

Hijgend stond Ferdy naast mij. Ik voelde zijn hand op mijn schouder. Ik werd hardhandig vastgepakt bij mijn arm en hij trok me mee naar een andere coupé. De greep was stevig en ik probeerde me los te trekken.

Ferdy, een van mijn ontvoerders, omklemde met zijn hand mijn kaak. Hij dwong me hem aan te kijken. Zijn lange bruine haren zaten warrig, door het rennen. Ik kon de kras van mijn nagels op zijn wang zien, het bloedde een beetje. Hij had gelige tanden en zijn haakneus raakte bijna mijn gezicht.

'Jij gaat met mij mee.'

Hij stonk uit zijn mond en ik voelde me onpasselijk worden.

'Nee!'

De angst in mijn stem verraadde me. Ferdy's ogen werden groot. Hij keek me aan alsof hij me uitkleedde met zijn ogen.

'Nee? Zeker wel.'

Ferdy zette me op een stoel bij het raam en ging naast me zitten. Zijn hand rustte op mijn bovenbeen. Mijn hart bonkte in mijn keel en ik voelde het angstzweet over mijn rug stromen.

'Je dacht zeker dat je slim genoeg was?' Ferdy had een vieze grijns op zijn gezicht. 'Je bent vergeten wie je tegenover je hebt, Ilana.' Ferdy bracht zijn mond naar mijn oor en

fluisterde: 'Weet je wat ik met je ga doen? Ik ga je neuken en daarna breek ik je benen zodat je niet meer wegloopt.'

De tranen stroomden over mijn wangen, terwijl ik naar mijn polsen keek. Ik zag de rode striemen. Het voelde aan alsof ik nog steeds was vastgebonden. Hoe hadden ze me zo snel gevonden? Ik moest hier weg en snel. Mijn lichaam trilde van de angst en adrenaline.

De trein schudde heen en weer. Door de intercom werd gezegd dat we het station naderden. Ik schoot omhoog, maar hij hield me tegen.

'Blijf verdomme zitten,' blafte Ferdy.

Ik wilde niet meer mee met een van mijn kwelgeesten die me terugbracht naar de andere. Ik had alles uit de kast getrokken om weg te komen en toch hadden ze me al snel gevonden. Dit zou me gegarandeerd duur komen te staan, het was mijn eigen doodvonnis wat ik getekend had. Ze zouden me vermoorden en dumpen in een greppel, maar ik wilde niet dood. Ik moest een manier vinden om dat te voorkomen. Ik moest het anders aanpakken. De trein stopte op een perron. Er liepen passagiers naar binnen, maar ze letten niet op mij of op de man die naast mij zat. Ik probeerde wel oogcontact te krijgen met de passagiers. Ze keken niet op of om naar mij, te druk met hun eigen gedachten.

Ferdy pakte zijn telefoon en belde iemand op. Ik kon wel raden wie dat was. Hij belde Brendan, de man die ervoor had gezorgd dat mijn leven voorgoed zou veranderen. Hij keek me met een schuin oog aan en grijnsde.

'Ja, ik heb haar.'

Ik keek naar buiten en probeerde mijn ademhaling onder controle te houden. Het lukte niet goed. Ik begon sneller te ademen en het zweet gutste over mijn hele lichaam. Er kwam een NS-medewerker langs. Ferdy keek mij waarschuwend aan en greep mijn nek steviger vast. Ik kon niet riskeren dat ze mij mee zouden nemen.

'Goedemorgen,' zei de NS-medewerker. 'Uw vervoersbewijs alstublieft.'

Het was een OV-chipkaart, die ik alleen vandaag kon gebruiken. Het was een gedoe geweest, maar uiteindelijk was het wel gelukt. Ik wilde mijn kaartje pakken, totdat Ferdy zich ermee begon te bemoeien.

'Is dat echt nodig?' vroeg Ferdy.

De NS-medewerker keek verbaasd. 'U weet dat u een boete krijgt, als u geen geldig vervoersbewijs hebt, neem ik aan?'

Ik keek langs de mannen. Ik moest hier echt weg, maar Ferdy maakte het me moeilijk. Hij hield me nog steeds stevig vast in mijn nek. De NS-medewerker had mij nu in de gaten.

'Gaat het, mevrouw?'

Kennelijk kon de NS-medewerker zien dat het niet goed met mij ging. Dat kwam waarschijnlijk door mijn gehavende gezicht en maakte ik een bange indruk? Mijn handen trilden van de angst. Het lukte me niet om te stoppen met trillen. Ferdy liet me los, stond op, pakte de medewerker vast bij zijn schouder en begon met hem te praten. Tot mijn verbazing was er nu een opening. Mijn hart maakte een sprongetje. Ik had een kans om weg te komen.

'Mijn nichtje is een beetje ziek. We moeten ergens heen om haar beter te maken. We zijn vergeten een kaartje te kopen. Hebt u kinderen?'

Ik luisterde niet meer naar hun gesprek. De timing moest precies goed zijn. Terwijl ze met elkaar in gesprek waren en niet op mij lette, keek ik naar de deur van de trein. Ik zou het kunnen redden, als ik maar snel genoeg was. Ik maakte aanstalten om op te staan. Ik voelde dat de trein langzamer ging rijden. Mijn hart maakte weer een sprongetje.

Vroeger rende ik vaak hard en was mijn conditie goed. De afgelopen maanden had ik weinig aan sport kunnen doen. De trein stopte. Ik zag het als mijn kans om weg te komen van mijn ontvoerder. Ik rende langs de mannen. Ferdy probeerde me vast te grijpen, pakte een pluk haar vast. Ik krabde hem in zijn gezicht, zodat hij me wel los zou laten. Het werd een kras en het begon meteen te bloeden. Ik sprong de trein uit, keek om me heen en hoorde Ferdy vloeken.

Ik wist zeker dat hij me achterna zou komen, had geen tijd te verliezen. Met twee treeën tegelijk rende ik de trap af, zonder te kijken waar ik precies naartoe moest. Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik wist dat ik sneller moest rennen, de kans dat hij mij weer te pakken zou krijgen was zo ontzettend groot. Ik voelde mijn longen bijna uit elkaar spatten, maar ik mocht niet opgeven! Het was druk op het station. Ik probeerde om de mensen heen te slalommen, maar dat viel niet mee, zonder mensen aan te raken. Ik hoorde hem schreeuwen. Hij was veel te dichtbij. Het leek wel alsof ik zijn adem in mijn nek voelde. Hij moest toch ook door die

menigte. Hoe deed hij dat?

'Ilana!'

Hij was dichtbij. Ik kon hem goed horen.

Ik moest nadenken, maar dat kon niet, zolang Ferdy achter me aan zat. Ik had geen tijd, moest snel handelen. Wat moest ik doen? Mijn blik werd getrokken naar het beeldscherm waarop vertrektijden te zien waren. Ik kon op het scherm zien dat er een andere manier was om naar huis te gaan. Het was een kleine omweg via Amsterdam, maar ik was al zover gekomen. Ik moest het blijven proberen. Ik hoopte alleen dat de trein snel kwam. Ik nam een sprint, ging de trap weer op en rende tussen de mensen door. Ze keken me verbaasd na, alsof ze me kenden. Misschien keken ze wel naar me omdat mijn gezicht onder de blauwe plekken zat? Mijn wenkbrauw was gescheurd en mijn lip was dik, doordat hij me een dag ervoor flink had geslagen. Ik trok de capuchon over mijn hoofd. Ik zag hem rennen. Hij was veel te dichtbij. Ik voelde me misselijk worden. Waarom lieten ze me niet met rust?

Waar moest ik heen? Ik kon het perron niet zo snel vinden. Ik kende deze plek niet. Ik rende naar een winkel, zodat ik kon schuilen. Ik schrok toen ik hardhandig werd vastgepakt, er een hand op mijn mond werd gedrukt en het gezicht van Ferdy voor me opdoemde. Ik gilte, sloeg hem met mijn handen en raakte zijn schouders. Ik keek om me heen en zag dat niemand zich met mij bemoeide. Waarom hielp niemand mij? Het gevoel van machteloosheid stroomde door mijn lichaam. Hij trok me naar zich toe en bracht zijn mond naar

mijn oor: 'Ik zou je wel van alles kunnen doen, maar helaas is dat niet aan mij.'

Ik slikte bij het horen van zijn dreigement. De tranen stroomden over mijn wangen. Ik probeerde me weer op mijn ademhaling te focussen. Ik zag dat er een trein aan kwam rijden.

'Brendan gaat je levend fileren.'

Hij greep een pluk haar vast, trok mijn hoofd naar achteren en sleurde me mee. Mijn hoofdhuid brandde pijnlijk.

'Laat me los.'

Ik wilde schreeuwen, maar was verlamd van angst.

'Geef het gewoon op, Ilana. Je gaat het niet winnen.'

Ik zag dat de trein genoeg snelheid had, voor hij op het perron zou stoppen. We liepen dichtbij de rand, ik kon de sporen zien. Ik begon hard te gillen, stapte op zijn voet en raakte zijn neus met mijn elleboog. Hij verwachtte niet dat ik terug zou vechten en wilde me weer slaan. Ik gaf hem een duw, met alle kracht die ik nog in me had en duwde hem het spoor op. Hij probeerde zijn evenwicht te bewaren, maar dit lukte niet. Ik zag de angst in zijn ogen, voordat hij over de rand viel en de trein hem raakte. De trein remde af met een harde piep. Het leek alsof de tijd even stilstond. Beelden van Ferdy en Brendan zag ik op mijn netolies. Ik zakte door mijn knieën en keek naar de trein, waar de bloedspetters op te zien waren. Ik werd me langzaam bewust van de mensen om me heen. Hun geluiden kwamen bij me binnen. Sommige reageerden in paniek en gilden om hulp, anderen in shock, stonden versteend naar de trein te kijken. Zweetdruppels

vielen op de grond en ik hijgde van de inspanning. Ik vond het geen prettig idee dat ik iemand had vermoord. Verre van. Ferdy had het verdiend. Zeker na alles wat hij had gedaan. Ik liet een zucht ontsnappen, liet de tranen de vrije loop en stond op.

Het was gelukt.

Ik dacht terug aan de afgelopen maanden. Maanden die ik wilde verbannen uit mijn hoofd.

Zes maanden eerder

2.

Brendan

De iMac zoemde toen er een berichtje binnenkwam. Het scherm van de pc was het enige wat de verder donkere kamer verlichtte. Daar was zijn nieuwe projectje. Er stond muziek aan op de achtergrond. Het was een popnummer van een zangeres die hij niet kende, maar hij wist wel dat het nummer Don't Be so Shy heette. Hij nam een slok van zijn biertje en klikte het gesprek weer aan, zodat hij verder kon chatten. Hij glimlachte en tikte een antwoord.

Ze waren nu een paar maanden aan het chatten. Het klikte, had ze gezegd. Nou, dacht hij cynisch, dat deed het zeker. Hij kon niet wachten om haar te ontmoeten. Het liefst had hij meteen een afspraak bewerkstelligd, maar dit moest hij rustig en met beleid aanpakken. Het meisje was zestien, maar zag eruit als achttien of ouder. Ze was prachtig om te zien. Haar lange donkere haren en haar grote bruine ogen keken hem recht aan. Haar wenkbrauwen waren vol, maar het paste bij haar uitdrukking. Haar gezicht was rond, met blosjes op haar wangen. Het meisje was veel te goedgelovig, net als zovele voor haar. Ze klaagde vaak dat ze geen aandacht kreeg van haar ouders en hij moest degene zijn die al haar verhalen moest

aanhoren. Het was eigenlijk wel zielig. Hij had haar webcam gehackt, zodat hij meer kon zien van haar, zonder dat ze het wist. Het was een mooi gezicht, dat ze zich niet bewust was van zijn aanwezigheid. Haar ogen glinsterden, als hij haar een compliment gaf. Hij had haar wijsgemaakt dat zijn webcam kapot was. Ze mocht niet zien dat hij geen jongen van achttien was. Hij noemde zichzelf Josh, maar heette in werkelijkheid Brendan Nice. Het hebben van zo'n achternaam had hem altijd achtervolgd. Op een positieve manier. Mensen vonden hem ook aardig. Dat kon in een mum van tijd veranderen. Dan was hij niet zo aardig meer. Hij nam de laatste slok van zijn blikje bier en graaide een nieuwe uit de koelkast. Drie lege blikjes sierde de tafel. Er werd op de deur geklopt.

'Niet nu,' blafte Brendan.

Er stond duidelijk op de deur dat hij niet gestoord wilde worden. Waarom luisterde er niemand naar? Het kloppen ging door. Hij vloekte. Wie had het gore lef om hem midden in een chatsessie te storen? Hij zag dat het Christa was, een tamelijk nieuw meisje. Ze had een bloedneus. Brendan liet haar binnen.

'Wat is er gebeurd?'

'Niek. De klootzak.'

Er klonk zowel verdriet als boosheid in haar stem. Brendan rolde geïrriteerd met zijn ogen. Ze keek hem kwaad aan. Ze was een meisje dat aangepakt moest worden. Het was zeker niet de eerste keer dat één van

de jongens zijn vuisten op haar had botgevierd omdat ze een grote mond had. Hij stapte op haar af en even zag hij de angst in haar ogen. Ze kromp ineen.

‘Nou? Heb je iets tegen hem gezegd?’

‘Nee!’

Ze rechtte haar rug, zichzelf herpakkend en toonde hem dat ze niet bang was. De arrogantie spatte van haar gezicht af. Brendan voelde zich kwaad worden. Die hoer dacht dat ze de baas was. Dat had ze verkeerd. Hij balde zijn vuist, wilde haar slaan. Hij bedacht zich en zag haar trillend ineenkrimpen. Hij siste geïrriteerd, pakte haar kin vast, zodat ze hem wel moest aankijken.

‘Weet je het zeker?’

Ze knipperde met haar ogen. Hij zag dat ze onophoudelijk trilde en stiekem genoot hij van de macht die hij had.

‘Oké, misschien wel. Dan nog. Hij moet me niet slaan.’

Ze klonk verwijtend. Hier had hij een hekel aan. Aan arrogante wijven die dachten dat ze aan de winnende hand waren. Hij kneep harder in haar kin, waardoor ze hem weg wilde duwen.

‘Je doet me pijn,’ zei ze.

Haar stem sloeg over.

‘Wat heb je gezegd?’

‘Alleen dat hij niet de baas is.’

‘Nee,’ zei Brendan, ‘dat klopt. Dat ben ik. Laat dit ook meteen duidelijk zijn. Ga weer terug en ik wil dat je

zeker nog vijf klanten krijgt. Anders kun je die maaltijd van jou wel vergeten.'

Hij duwde haar naar buiten en draaide de deur op slot. Christa bonkte op de deur, maar hij reageerde niet. Hij zette de muziek harder en richtte zich weer tot het gesprek met het meisje. Brendan wilde alles van haar weten, tot in het allerkleinste detail. Hij keek naar haar gezicht en kon niet wachten om haar in het echt te zien. Geduld was niet zijn sterkste kant, maar hij moest het zo goed mogelijk opbrengen. Hij wist dat haar ouders waren gescheiden en dat ze het daar wel moeilijk mee had. Ze had geen broertjes of zusjes. Ze kon alleen terecht bij haar vriendinnen, maar ze begrepen haar niet altijd.

Nou, hij wel. Hij was voor haar al maanden het luisterend oor, die ze al tijden niet had. Niet dat het hem boeide, maar dat hoefde ze niet te weten.

Brendan zat in een klein kamertje met een even zo klein raam, waar frisse lucht door naar binnenkwam. Er stond een tafel, waar de computer op stond. Er was een bed en een koelkast. Het was een kamer waar Brendan alleen kon zijn.

Door de komst van Christa, had hij een deel van het gesprek gemist. Ze schreef op een verwijtende toon dat ze ging slapen. Brendan zuchtte geërgerd. Vrouwen waren allemaal hetzelfde. Je gaf ze even geen aandacht en ze waren meteen gepikeerd. Hij wilde dat ze nog even bleef en hield haar aan de praat

met complimenten. Dat hij zijn ogen niet van haar af kon houden en dat ze mooi was. Dat stukje was niet gelogen, ze was ook echt een plaatje om te zien. Ze vond hem ook mooi. Althans dat dacht ze, want ze had alleen foto's van de zogenaamde Josh gezien. Hij glimlachte. Ze moest eens weten wie hij echt was. Hij reikte naar het halfvolle blikje bier en nam een paar gulzige slokken.

Ze ging echt weg. Brendan had een paar foto's van haar gemaakt toen ze haar webcam aan had staan, maar ze waren niet pikant genoeg om haar mee te chanteren. Hij wilde haar vertrouwen winnen, zodat ze uit de kleren ging, maar dat zou vanavond niet lukken.

3.

Ilana

Ik kon niet wachten om weer met hem te chatten. Het gaf me een goed gevoel om met Josh te praten. Ik kreeg een warm gevoel van binnen, als we elkaar spraken, iets wat ik nooit eerder heb gevoeld. Was ik verliefd? Ja, misschien wel. De eerste keer dat ik met Josh sprak, wist ik meteen dat het niet de laatste keer zou zijn. We hadden meteen een connectie. Hij begreep mij.

We wisten nu veel van elkaar, maar er kwamen altijd wel een paar onderwerpen aan bod die we nog niet hadden besproken.

Ik zat nu in vier havo en moest nog maar één jaar. Ik wist nog niet zeker wat ik hierna wilde doen. Mijn moeder zei altijd dat ik iets creatiefs kon doen, iets met tekenen, daar was ik goed in.

De bel liet weten dat het eerste uur voorbij was. Ik raapte mijn spullen van de tafel en stopte die in mijn tas. Toen ik me omdraaide liep Marion tegen mij aan. Ze deed dat iedere keer expres, omdat ze zich dan goed voelde. Door mij te pesten behoorde ze tot de coole meiden van de klas en was ik maar een nietsnut. Ik liet het ook maar gewoon gebeuren iedere keer, geen zin om de confrontatie aan te gaan. Ik schraapte mijn keel. 'Trut,' siste ik zachtjes, maar hard genoeg, zodat ze me hoorde.

Ze stopte en draaide zich om. 'Pardon?'

'Je hoorde me wel.'

Ik wilde weglopen, maar ze was me voor doordat ik aan mijn haar werd getrokken. Ik rukte me los, slaakte een kreet van de pijn en deed hetzelfde bij haar. Ze probeerde zich los te rukken en begon hard te gillen.

De leraar Duits kwam tussen ons in en haalde ons uit elkaar.

'Rustig! Wat is er aan de hand?'

'Zij valt me aan!' sneerde Marion met een jankerige stem. 'Ik deed helemaal niets.'

'Zij begon,' bracht ik in. 'Ze duwde me.'

'Rot op,' zei Marion. 'Dat is niet waar.'

Ze keek met haar Bambi ogen naar de leraar. Ik zag dat ik verloren had en daarom zou ik wel na moeten blijven. De leraar gaf ons gelukkig beide geen gelijk.

Marion liep een meter voor me uit en ik slenterde achter haar aan. Ze sloeg de deur voor mijn neus dicht. Ik draaide me om en liep langs de conciërge, die ik negeerde. Ik verliet het schoolgebouw. Spijbelen was geen oplossing, werd me al vaker verteld. Misschien niet, misschien ook wel. Vandaag had ik er geen zin meer in. Vanaf vandaag zou alles veranderen. Weg met die truien. Ik wist hoe ik er uit wilde zien. Iedereen zou raar opkijken. Ik zag het gezicht van Marion al voor me. Verbaasd dat ik er zo uit kon zien. Ik moest niet zo onzeker zijn over mezelf, zei Josh. Hij

had mij meerdere malen verteld dat hij mij prachtig vond. Ik geloofde hem. Zeker meer als die mutsen bij mij op school. Ik vond mezelf middelmatig, ik was vrij klein met mijn een meter zestig. Ik had stevige bovenbenen. Josh vond me mooi zoals ik was en daar werd ik gelukkig van.

Ik fietste niet naar huis, maar naar het winkelcentrum. Deze bevond zich middenin het dorp en werd altijd goedbezocht door het winkelende publiek. Ik kwam er ook vrij vaak. Het winkelcentrum was groot, er waren veel verschillende winkels, van kledingwinkels, tot een bakker en er waren ook kapsalons. Ik zette mijn fiets neer en liep meteen naar een hippe kledingwinkel. Ik liet me helpen door een verkoopster. Ik wilde iets totaal anders. De vrouw liet mij allerlei shirtjes zien. Er zat er geen bij die ik wilde hebben. Ik probeerde het bij een andere winkel. Ik zag meteen dat ik goed zat. Het maakte me langer. Of dat leek zo, maar ik kreeg het gevoel dat het voor mij gemaakt was. De hippe kleding viel meteen op. Ik paste een wit shirt met een laag décolleté. Voor een meisje van zestien had ik grote borsten. In het begin vond ik het erg onwennig om borsten te hebben, maar met de juiste beha's werden ze goed ondersteund. Het was nu eenmaal zo en ik stond er niet meer bij stil. Mensen schatten me vaak achttien of ouder. Met dit shirt zag ik er al heel anders uit. Ik poseerde voor de spiegel en was blij met het spiegelbeeld. Ik was benieuwd wat

Josh ervan zou vinden. Ik kon niet wachten om het hem te laten zien. Mijn hart maakte een sprong, terwijl ik aan zijn knappe gezicht dacht.

Een broek, drie shirtjes en een jurk rijker, liep ik de winkel uit. Ik betaalde met het kleedgeld, wat ik iedere maand van mijn ouders kreeg. Ik zag laarzen in een etalage staan en wist dat ik die moest hebben. Binnen een mum van tijd, liep ik met een tweede tas door het winkelcentrum. Nu moest er nog maar een ding gebeuren en dat was mijn haar. Een jonge kapster liet mij wat plaatjes zien waarvan zij dacht dat het bij me paste. Ik koos voor een middellang kapsel. De kleur werd donkerder. Ik wilde ook een schuine pony.

‘Het zal je vast goed staan,’ zei de kapster.

De jonge vrouw was erg dun en droeg haar blonde haar in een staart. Ik zag dat ze getekende wenkbrauwen had. Dat zou ik zelf nooit kiezen, maar ze kon het wel hebben.

Ze ging aan de slag. Ze verfde eerst mijn bruine lokken. De folie voelde koud aan. Terwijl ik wachtte, las ik een gossip blad. Er was een item over een BN’er en hij deed me aan Josh denken. De jongen op de foto was net zo knap. Ik legde het magazine weg en keek naar mijn spiegelbeeld.

Mijn ouders zouden verbaasd opkijken, als ze mij zouden zien. Ik was niet veel bij mijn vader, woonde bij mijn moeder. Misschien waren ze boos omdat ik zoveel geld uit had gegeven.

De kapster zette de schaar in mijn haar. Het eindresultaat was geweldig. Ik herkende mezelf even niet meer. Met een glimlach om mijn mond reed ik naar huis.

Ik gooide de tassen op mijn bed en zette de computer aan. Ik hoopte dat Josh online was. Normaal gesproken sprak ik hem later, maar misschien was dit mijn geluksdag. Ik zette de radio aan. Rihanna zong:

Want you to make me feel,

like I'm the only girl in the world.

Like I'm the only one that you'll ever love.

Like I'm the only one who knows your heart.

Normaal gesproken maakte ik weinig gebruik van make-up, maar nu wilde ik me mooi maken voor hem. Na enige tijd was ik klaar en was tevreden met mijn spiegelbeeld. Ik maakte wat selfies van mezelf en veranderde mijn profielfoto op Whatsapp. Binnen tien minuten kwam Josh online. Mijn hart maakte een sprongetje en ik voelde mijn wangen rood kleuren. Ik typte zenuwachtig een berichtje, dat ik bijna vol met fouten naar hem verstuurde. Die jongen maakte echt veel in me los. Ik grinnikte en mijn hart maakte weer een paar salto's bij het zien van zijn foto. Het duurde enkele minuten voor ik een antwoord terug had. Ik beet op mijn lip. Toch maakte de nieuwe selfie me wel een beetje onzeker. Zag ik er nu niet uit als een hoer?

Hij vond mijn nieuwe foto geweldig en vroeg of ik wilde videobellen. Josh had nog steeds zijn camera niet gefikst, dus dat feestje ging niet door. Dat vond ik jammer, maar zijn foto's maakte me ook warm vanbinnen. Het waren foto's die gemaakt waren met de camera van zijn telefoon, vertelde hij. Josh begon gelijk complimenten te geven over mijn nieuwe uiterlijk, zei dat hij naar me verlangde en dat zijn broek begon te knellen, dat hij het niet meer uithield, zo geil werd hij bij het zien van mijn nieuwe foto. Mijn wangen begonnen te gloeien en de kleur brak door mijn foundation heen. Ik moest giechelen. Gelukkig kon hij me niet zien. Misschien was het toch een voordeel dat hij geen camera had. Ik was het niet gewend om zo veel complimenten te krijgen.

Ik vertelde hem dat ik dat voor hem deed om hem een plezier te doen. Hij gaf aan dat hij heel blij was met mijn verandering en dat hij glunderde. Ik vond het jammer, dat ik dat niet kon zien. Ik had graag zijn mooie gezicht in het echt willen zien, maar misschien kwam dat nog. Hij zorgde ervoor dat ik mij op mijn gemak voelde. Ik kreeg het heet en op zijn aanraden trok ik mijn shirt toch maar uit. Hij kon me toch niet zien. De koude lucht gleed langs mijn rug. Ik zat met mijn beha op bed en het voelde toch een beetje onwennig, maar Josh gaf aan dat ik me nergens voor behoefde te schamen. Hij wilde dat ik nog meer uitdeed, maar ik wilde dat niet. Daar voelde ik me nog niet

genoeg op mijn gemak voor. Het kippenvet kroop over mijn rug, dus besloot ik toch om mijn shirt weer aan te trekken.

Voor we het gesprek afsloten vroeg Josh wanneer hij me nu eens een keer in het echt zag. Wilde hij dat echt? Josh gaf me een fijn gevoel, een gevoel dat hij te vertrouwen was. Het was vijftig minuten met de trein van Heerhugowaard naar Amsterdam. Die reis zou ik morgen, op vrijdag naar hem maken. Ik zou eerst een paar uur naar school moeten, maar dat vond Josh niet erg. Hij moest toch ook nog wat dingen doen voor hij kon komen. Hij gaf me een tijdstip en een locatie en verliet het gesprek. Ik keek naar de cijfers en letters. 'Morgen, 15:00, Amsterdam Centraal.'

Ik kon niet wachten tot het zover was.

4.

Brendan

Hij had alles tot in de puntjes voorbereid. Ze zou stomverbaasd zijn als hij voor haar stond en niet die jonge knul bleek, die ze dacht dat hij was. Hij had gewoon een foto van een Facebook account overgenomen, eentje uit Amerika. Waarschijnlijk was het van een model. Het kon hem ook verder niets schelen. Die meiden waren echt goedgelovig. Brendan grijnsde van oor tot oor.

Toen ze zelfs haar shirt had uitgetrokken gisteravond tijdens de chat, wist hij dat ze er klaar voor was. Brandon had meteen op de toetsen gedrukt en het beeld vastgelegd. De chantage kon beginnen. Morgen kreeg hij haar in bed. Het idee zorgde voor gelukzalige kriebels. Zijn mobiele telefoon liet hem opschrikken uit zijn gedachten. Hij keek naar het scherm en zag dat het Ferdy was.

'Morgen gaat door,' zei Brendan.

'Definitief?'

'Yep.'

'Goed gedaan,' vond Ferdy.

Brendan leerde Ferdy kennen, toen hij een agressieve klant van een van zijn meisjes hielp. De manier waarop hij dit had aangepakt intrigeerde hem. Ze raakten aan de praat, Brendan vertelde over zijn ideeën en Ferdy had de contacten. Ze waren sinds een

jaar partners en deelden de meisjes en het geld. De zaken liepen tot dusver gesmeerd, de meiden gingen als warme broodjes over de toonbank en het geld kwam binnen zoals water uit de kraan. De meeste meiden wisten hun plaats, voor sommige kostte het iets meer moeite om die te vinden. In totaal hadden ze vijf meiden en nu met Ilana, was de zesde onderweg. Het probleem was dat ze er vaak moeite voor moesten doen. Het ene meisje was heel erg happig, wilde meteen afspreken en de andere had meer tijd nodig. Voor Ilana was hij geduldig geweest, maar de tijd brak aan, dat zijn prooi naar hem toe zou komen. Brendan glimlachte naar zichzelf in de spiegel.

‘Ik heb voor haar een vent geregeld die er dik geld voor wil neertikken. Deze klant is gek op maagden. Ze is toch nog wel maagd? O, en ik heb al een eerste klant geregeld,’ zei Ferdy.

‘Is dat zo?’

‘Ja. Ik.’

Brendan lachte. ‘Schoft. Dacht het niet. Ik ga haar eerst zelf uitproberen.’

‘Dan gaan we haar samen proberen,’ zei Ferdy met een lach. ‘Hebben we al vaker gedaan, toch? Kom, Bren. Dat wordt leuk.’

Brendan wist niet of deze aanpak bij Ilana paste. Ze was een verlegen meisje. Het idee om haar in zijn macht te hebben, deed hem goed. Hij was klaar voor een nieuw meisje. Hij genoot van het spel, dat de

vrouwen dachten dat ze het konden winnen van hem. Totdat hij ze brak en ze zich berustten in het feit dat ze hem toebehoorden.

‘Is goed. We doen het.’

Ze bespraken de laatste details. Het kon niet misgaan. Brendan sloot de computer af. Hij zou later nog wel kijken of er berichten waren. Het was nu tijd om aan het werk te gaan. Brendan woonde vijf minuten van de Rosse buurt. Hij liep langs de coffeeshops en liep een bar in. Er zaten drie mannen aan de bar. Hij kende ze allemaal. Op een donderdagavond was het minder druk. In het weekend was het hier veel drukker. Mensen dronken nog even een biertje, voordat ze een bezoek brachten aan de prostituees.

‘Brendan!’

Een blonde man wenkte hem naar zijn tafeltje. Op het blad stonden twee lege glazen bier. Hij bestelde twee bier en ze omhelsden elkaar.

‘Hoe is het leven?’ vroeg Henri en ze proostten.

‘Goed. Lekker druk.’

‘Ja? En met je meiden?’

Brendan glimlachte. ‘Dat ligt nooit stil.’

Henri glimlachte en tikte zijn glas tegen dat van Brendan. Henri kwam hier al jaren en ging altijd naar dezelfde prostituee. Een jong Russisch meisje. Brendan wist dat ze met valse voorwendselen naar Nederland was gebracht en niet vrijwillig werkte. Hij kende degene die haar had gebracht. Geen slechte kerel,

vond Brendan. Bruut, maar rechtvaardig. De meisjes mochten blij zijn dat ze onderdak en werk hadden. Hij had wel eens met een meisje gesproken, dat gedwongen voor hem werkte. Ze vroeg of Brendan haar kon helpen. Het was een slechte keus om hem dat te vragen. Hij vertelde het aan haar pooier en sindsdien had hij haar niet meer gezien. Hij wist niet wat er was gebeurd. Het kon hem ook niets schelen. Hij had zijn eigen sores en problemen. De klanten wilden steeds meer, en het werd al moeilijk om aan alle wensen te kunnen voldoen. De meiden werden voorzichtiger. Het was niet meer zo makkelijk om een meisje te dwingen. De campagnes van de politie werden al heftiger en alle scholen deden eraan mee. Hij was blij dat Ilana had gehapt. Hij had zijn eigen meiden waar hij voor moest zorgen.

‘En hoe gaat het bij jou? Thuis ook goed?’

Henri snoof. Brendan wist dat hij getrouwd was.

‘Het liefst ben ik iedere avond hier. Ik word gek van dat wijf. Ze loopt alleen maar te zeiken.’

‘Alle wijven zeiken.’

Henri lachte. ‘Dat is een goeie. Die onthoud ik. Maar ach, wat doe je eraan?’

‘Doen alsof je neus bloedt. Ze mag blij zijn dat ze bij jou mag wonen.’

Henri knikte. Ze praatten er nog even over door. Brendan vond het tijd voor zijn rondje door de Rosse buurt. Het was druk vanavond. Hij sprak een paar

mannen die hij herkende. Het waren gewoontedieren. Ze pakte degene waarvan ze wisten dat het goed was. Hij vroeg aan zijn meiden hoe de zaken gingen. Het kon beter en hij wilde het resultaat zien. De avond verliep niet zoals gewenst en hij voelde woede door zijn lichaam stromen. Wie dachten die vuile hoeren dat ze waren?

Hij bleef iets langer bij een relatief nieuw meisje, Britt. Ze was negentien en dacht dat ze de Koningin was. Hij had haar nog niet hard genoeg aangepakt, maar dat zou snel veranderen. Hij had haar via internet geronseld, had naaktfoto's van haar gemaakt. Op die manier kon Brendan haar chanteren. Haar gezichtsuitdrukking veranderde abrupt toen hij voor haar raam verscheen. Hij zag de angst in haar ogen. Ze liet hem binnen, maar dat was met duidelijke tegenzin. 'Wat is er? Ik ben toch aan het werk?'

Brendan sloot het gordijn. Hij had geen zin in pottenkijkers.

'Hoeveel klanten heb je al gehad?'

'Nul.'

Ze klonk bang. Waarschijnlijk wist ze dat haar antwoord hem pissig maakte. Dat klopte.

'Godverdomme, Britt.'

Hij greep haar nek vast, trok haar naar zich toe en greep met zijn andere hand haar kin vast. Brendan kon de angst in haar ogen zien. Ze probeerde zich los te rukken. Brendan liet het niet toe. Hij duwde haar

hardhandig tegen de muur, greep een pluk haar vast en trok haar hoofd naar achteren. Hij pakte een mes uit zijn broekzak en zette het puntje tegen haar nek. Hij zag haar slagader kloppen. Ze keek hem met angstige ogen aan. Hij keek haar dreigend aan. Britt begon te janken, maar daar had hij helemaal geen boodschap aan.

‘Het maakt me niet uit hoe je het doet, maar je gaat ervoor zorgen dat je zeker tien klanten hebt geneukt. Ik kom straks terug en dan wil ik het resultaat zien.’

Om te laten zien dat hij het meende, trok hij haar jurk naar beneden, omklemde met zijn hand haar ontblote borst en kneep erin. Ze knikte, duidelijk bang. Brendan keek haar doordringend aan, zag de tranen over haar wangen stromen. Ze weigerde naar hem te kijken, draaide haar hoofd steeds weg van hem. Brendan begon te lachen en streelde haar wang.

‘En anders breng ik je zelf nog een bezoekje.’

Hij had Britt zelf al een paar keer geneukt en ze was zeker niet slecht, maar het kon nog beter. Hij liet haar los. Britt wankelde naar achteren, slikte en keek weg.

‘Ik ga mijn best doen,’ fluisterde ze.

‘Goed zo, lieverd. Ik weet dat ik op je kan rekenen.’

Brendan gaf een tik op haar prachtige rondvormige billen. Hij opende het gordijn.

‘Ik wil een glimlach zien, Britt.’

Hij sloot de deur en zag een bekende.

‘Hé! Op zoek naar iets leuks?’

‘Ja,’ antwoordde de man. ‘Heb je wat voor me?’
‘Je kent me toch?’ opperde Brendan. ‘Alleen maar de beste. Zie je dit meisje? Ik denk dat jullie het heel gezellig met elkaar kunnen hebben.’

Britt opende meteen haar deur en begon te glimlachen naar de klant. Brendan schudde zijn hoofd, toen hij het toneelspel van Britt zag. Ze moest wel beter haar best doen, want het kwam totaal niet geloofwaardig over. Toch was de klant overstag gegaan, na het zien van Britt. Ze was gekleed in rood doorschijnende jurk, waar haar borsten goed in te zien waren. Britt liet de klant binnen en schoof het gordijn dicht. Brendan liep naar de overkant. Daar stond zijn eerste troef, Amy. Met haar was het allemaal gaan rollen. Brendan had haar via een vriend van hem gevonden. In de tijd dat ze net begon, was het lastig om haar aan het werk te krijgen. Ze was eigenwijs en zou wel teruggaan naar haar moeder. Uiteindelijk had ze dat niet gedaan. Brendan had het ook niet toegelaten. Hij had haar nodig. Ze was goed. Ze had nu geen klant en liet hem binnen. Hij sloot het gordijn.

‘Wil je iets te drinken?’ vroeg Amy.

Ze liet schemeren dat het voor haar de normaalste zaak van de wereld was, dat hij langskwam. Het was weliswaar een tijdje geleden dat hij Amy had geneukt en misschien was het er nu wel tijd voor. Hij likte zijn lippen, terwijl hij naar haar goddelijke lichaam keek. Ze had flinke heupen, maar dat vond hij juist wel

mooi. Ook haar borsten waren groot genoeg.

‘Alleen als je het niet te druk hebt.’

Haar zwaar opgemaakte ogen keken hem recht aan. Ze wilde weten wat hij daarmee bedoelde. Ze had een kort, bruin kapsel. Normaal was Brendan geen fan van kort haar. Lang was mooi, stond veel vrouwelijker. Daar hield hij van. Dit misstond haar zeker niet. Amy schonk twee glazen cola in.

‘Sorry, ik heb even niks anders voor je.’

‘Maakt niet uit. Heb je al klanten gehad?’

Ze knikte en ging op haar stoel zitten, zodat ze wel gezien kon worden.

‘Twee. Hij is net weg.’

Brendan wilde weten of het een bekende was. Amy schudde haar hoofd en vertelde dat het een nieuwe klant was.

‘Volgens mij was het een toerist.’

Brendan knikte. In dat geval kon het hem niets schelen, wie haar had geneukt. Hij stapte op haar af en even zag hij haar terugdeinzen.

‘Ik wil dat je er zeker twaalf krijgt vanavond.’

‘Dat wordt wel lastig.’

Hij had geen zin om een preek te houden. Zijn handen jeukten in zijn zakken. Brendan beval haar op het bed te gaan zitten. Ze deed het niet. Brendan zuchtte geërgerd. Hij greep haar uit de stoel, pakte haar arm vast en trok haar mee. Ze begon wild tegen te sputteren. Brendan was daar niet van gediend. Als ze

niet wilde luisteren, moest ze het maar voelen. Hij beukte met zijn vuist in haar ribben. Die klap kwam hard aan en ze boog voorover. Brendan greep haar keel vast en smet haar tegen de muur.

‘Geen discussie vuile hoer. Je doet het maar. Heb je dat goed begrepen?’

In eerste instantie weigerde ze naar hem te kijken. Uiteindelijk deed ze dat wel.

‘Zodat de andere schatjes er maar drie hoeven te neuken. Lekker dan. Ik doe mijn best, maar ik kan niets beloven.’

‘Als jij niet doet wat ik zeg, breng ik je moeder een bezoekje. Ben ik duidelijk?’

Ze begon te huilen. Hij streelde haar wang, veegde haar tranen weg en glimlachte. Hij liet haar los en liep weg. Het begon te regenen. Brendan maakte een praatje met een man, die hij kende van het uitgaansleven. Brendan vroeg of hij zin had in een leuke avond. Dat wilde hij wel en Brendan bracht hem naar Amy.

‘Geloof me. Je krijgt er geen spijt van. Dit wijf kan neuken als de beste.’

Brendan besloot terug naar huis te gaan. Het begon steeds harder te regenen. Hij belde Ferdy.

‘Waar ben jij? Oké, blijf daar. Ja, tot het rustig is. Bedankt, man.’

Brendan zorgde ervoor dat hij goed voorbereid was voor morgen. Hij mocht geen fouten maken. Toch had

hij het idee dat Ilana anders was. Hij kon niet precies verklaren waar dat gevoel vandaan kwam.

Hij gooide de spullen op het bed. Handboeien, tape en kabelbinders lagen verspreid op het bed.

5.

Ilana

Rihanna knalde uit mijn boxen en vulde de ruimte van mijn slaapkamer. Ik stond voor de kast en trok het ene jurkje na de ander aan, danste een rondje door de kamer en keek in de spiegel. Ik bekeek mezelf, zong wat mee en liep opnieuw naar de kast. Vandaag wilde ik er fantastisch uitzien. Ik gebruikte iets te veel make-up en spoot haarlak in mijn haar. De jurk was zwart en had een mooi decolleté. Deze jurk en bijpassende laarzen had ik vorig jaar gekocht. Ik had het setje nooit aangehad, tot nu. Ik voelde me er eerder onzeker in, maar nu, met een nieuw kapsel, stond het me veel beter.

Ik keek op de klok en zag dat het al één uur was. Over een uur zou mijn trein naar Amsterdam vertrekken. Ik had geen honger gevoel, maar wilde ook niet met een knorrig maag op mijn date aankomen. Het besef dat ik een date had, kwam nu pas binnen en vlinders fladderde door mijn buik.

Ik nam mijn tasje mee naar beneden. Daar zaten mijn mobiel en portemonnee in. Ik pakte snel een appel uit de fruitschaal, die op de eettafel stond. Ik nam een flinke hap. Misschien gingen we wel ergens naartoe. We hadden eigenlijk niets over vandaag besproken. Alleen dat we elkaar zouden ontmoeten om drie uur, bij de kiosk in de stationshal.

Het leek mij romantisch om in een restaurant te zitten of een café. Josh kende Amsterdam, hij wist vast wel wat de leukste plekjes waren. Ik zou me laten verrassen. Het maakte me niet uit wat hij had bedacht, het was al fijn dat dat we bij elkaar waren.

Ik controleerde voor de laatste keer mijn uiterlijk. Ik was er tevreden mee. Ik liep naar buiten, pakte mijn fiets en reed zo snel mogelijk naar het station. Ik zette mijn fiets op slot en liep zo zelfverzekerd mogelijk naar de ingang. Een man van in de dertig floot naar me. Ik fronste mijn wenkbrauwen. Dit gebeurde nooit. Was het een goed teken? Twijfelend liep ik door, gebruikte mijn OV-chip kaart om in te checken en liep naar het spoor. Het was warm, een jas was niet nodig. De zon scheen in mijn gezicht. Ik had een kleur van mezelf, maar vond het mooier om bruin te zijn. Ik begon de spanning in mijn lichaam weer te voelen. De trein kwam aangereden en mijn hart maakte een sprongetje. Met een glimlach op mijn gezicht stapte ik in en zocht een plekje. Binnen tien minuten stopte de trein op het station in Alkmaar en stapten er veel mensen in. Ik kon niet wachten om in Amsterdam te zijn. Terwijl ik naar buiten keek, dacht ik aan Josh en wat hij zou zeggen als hij me zag. Zouden we kussen of elkaar alleen een hand geven? Ik had er geen idee van wat normaal was. Ik vond het spannend, maar het gaf me ook een opgewonden gevoel. Ik had helemaal geen ervaring met jongens, wist niet wat er van me

werd verwacht.

De trein was bijna bij Amsterdam Centraal. Mijn hart klopte zo hard dat ik dacht dat je het horen kon. Over een paar minuten zou ik er zijn.

Bij aankomst bekeek ik de borden, die me vertelden waar ik naartoe moest. Terwijl ik liep, voelde ik mijn telefoon trillen en stopte met lopen. Het schermpje gaf aan dat het Josh was. Ik nam op.

‘Hé, ik ben bijna bij de deur. Waar ben je?’

‘Hé, lieverd.’

Mijn hart maakte een sprongetje bij het horen van zijn warme stem. We hadden wel eerder gebeld, maar mijn voorkeur ging iedere keer uit naar appen. Ik was van nature geen beller, vond het prettiger om te typen. Het viel niet mee om tegen de stroming in te lopen.

‘Ga maar naar buiten en dan loop je naar een rode BMW.’

‘Waarom zit je in een auto?’ vroeg ik. ‘Waar gaan we heen?’

‘Alles komt goed.’

Ik geloofde hem. Mijn hart maakte een sprong, toen ik de auto zag. Josh had opgehangen. Ik stopte mijn mobiel in mijn tas, stak over en liep naar het portier. Er stapte iemand uit, iemand die ik niet kende. Wie was dit? Ik keek om me heen. Bedoelde Josh een andere auto? Een paniekerig gevoel nam het van me over en ik begon te zweten. Ik wilde weglopen, maar iemand riep me.